

10138

LA  CAMPANA DE GRACIA 

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

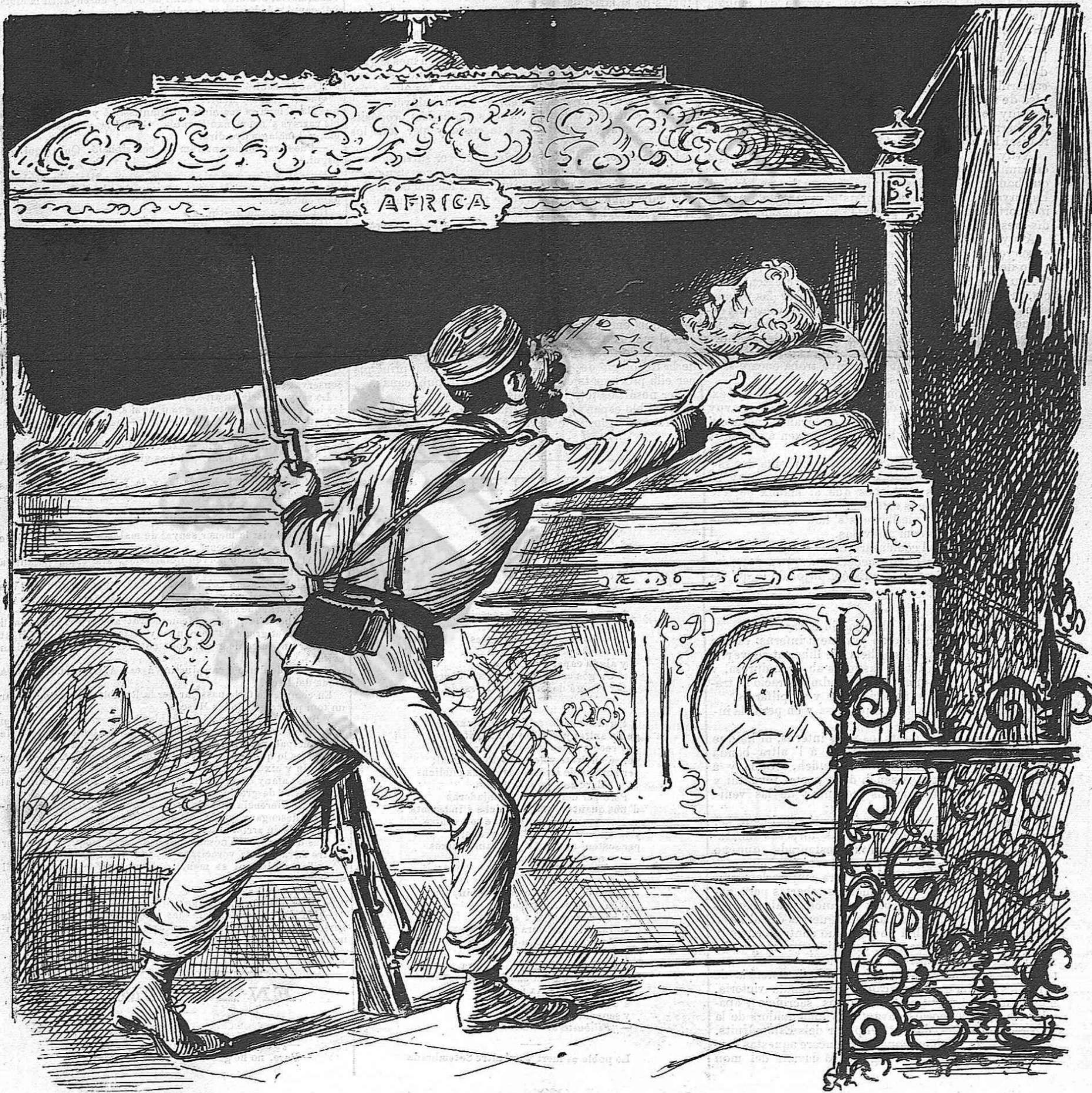
Aquest número 10 cèntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

29 DE SETEMBRE—ANIVERSARI (per M. MOLINÉ.)



—¡Alsis D. Joan, que han perdut l' esma!

—Ara sí que l' cas es grave!
Si vos té no 'ns muda 'ls daus
y engipona aquest tinglado,
aixó se 'n va á can Pistras.

La oposició desbocada
arma tal soroll d' infern,
que ha acabat ab sos discursos
per aturrullá 'l govern.
No sabem per hont girarnos,
la incertidat ens consumeix.
¡De vosté, oh noble don Práxedes,
esperém un raig de llum!
Agafi 'l tren desseguida,
y vingui al moment aquí!

—Creguin que ho sento;
no puch veni.

—¡Ave Maria puríssima!
Senyor Sagasta, per Deu,
no 'ns giri aixís las espalllas!
¡necessitém 'l esforç seu!
Los diputats fusionistas
presentan á cents, á mils
esmenas, perquè no suri
lo projecte dels carrils.
Ja sab que aixó 'ns desbarata
nostres admirables plans
y qu' en cas de una derrota
quedarém lligats de mans.
¡Vingui á humanisá 'ls seus socis!
¡vingui á ferlos dir que sí!

—Creguin que ho sento;
no puch veni.

—Lo qu' es aquest cop no 's torbi
ni vulgui fé oídos sorts:
desseguida, á corre-cuyta
deitjém tancar las Cortes.
Pero avants, per no quedarnos
demá sense cap diner,
ens fa falta que s' aprobi
l' empréstit que volém fer.
Y com al Congrés remugan
y 'l Senat no 'l vol votá,
si vosté no 'ns fa esqueneta,
l' all-y-oli 's negará.
¡Se l' espera! ¡Corri, vingui!
¡no 'ns deixi encallats així!

L' ONCLE SAM



Las sevas simpatías pels mambissos li van sortint á la cara.

—Creguin que ho sento:
no puch veni.

—¡Tot está arreglat, don Práxedes!
Tenim llest lo dels carrils,
qu' es com dir que 'ns hem fet nostres
als Pereires y als Rothschilds.
Los projectes y convenis
que teniam embastats
han sigut al cap y al últim
completament aprobats.
Y per fi, lo que corona
las nostras aspiracions,
es que ja está á punt de marxar
l' empréstit de mil milions.
Per lo tant, sempre que vulgui
y tingui gust de veni...

—¿Qu' es lo que sento?
¡Ja soch aquí!

C. GEMÁ.

MORLESINADA



Á venir Morlesin á Barcelona: Morlesin, l' home de confiansa de don Antón, lo sún amich íntim, lo seu secretari particular, lo consol de las sevas penas y 'l mantenedor fidel de las sevas alegrías.

En Cánovas es més que Calígula.
L' emperador romá tenia un caball;
D. Antón té un gos y un Morlesin.

Per la majoria del públich de Barcelona, per la gent de bé que súa y treballa, qu' esquitxa totas las

contribucions que li exigeixen y entrega tots los fills que li demanan, en Morlesin ha passat enterament desaparebut.

En cambi 'ls cacichs y 'ls seus atléteres, els que disfrutan los dolsuras del poder ó 's daleixen per disfrutarlas; els que tot ho esperan de las complacencias ministerials renunciánt á l' eficacia de las lleys; els que tiran l' am en lo riu revolt de la política al ús y 'l que fregeixen y 's menjan lo peix que logran pescarhi; tota la cáfila de vividors, tupinaires, tramposos, embusteros y traficants, fan empentas per saludar, afalagar y obsequiar al favorit del favorit, al secretari del privat, al Mossen Borra del primer ministre de la Monarquía.

Si 'l duenyó del hotel ahont s' hostatja en Morlesin comprén los seus interessos, no tindrà mes remey que fumar lo seu establiment. En un moment donat s' ha ficat á casa seva tota la podridura de la corrompuda política imperant, y aixó sempre deixa rastre de miasmas infecciosos.

—Pero ¿qué ha vingut á fer en Morlesin á Barcelona?
—¿Ha vingut á veure caras falsas y á extrener mans mes ó menos brutas?

—¿Ha vingut á preparar lo cambi dels que tenen agafada la pael·la pel mànec, perquè mentres els qu' estavan relegats al olvit trenquin los ous y fassin la truyta ab los interessos de Barcelona y demés pobles del Plá y de Catalunya entera, ells s' ho estiguin mirant y reposin un quant temps?

—¿Ha vingut á donar unas bonas fregas á tals ó quals pantorrillas?

—¿Ha vingut á preparar una gran cassera de pinsáns, per quan los aucells vagin de pas?

Ningú pot afirmarho. Lo que sigui sonará.

Lo que á mí 'm consta de una manera evident, y per saberho de bona tinta, ab tinta de imprenta ho deixo consignat, es qu' en Morlesin, gran coneixedor de totas las debilitats del seu amo y senyor, entre las quals s' hi contan las sevas aficions literarias, un dia va ferse acompanyar á certas llibrerías de lance, y allí va agabellar una porció de llibres bastant antiets.

Altras forasters que venen á Barcelona, se 'n emportan unas quantas natas del carrer de Petritzol ó un bon tortell del acreditat Forn de Sant Jaume per obsequiar als seus amichs ó á la familia. En Morlesin perobsequiar al seu mestre vol emportarse'n llibres.

—Y de qué tractan los llibres adquirits per en Morlesin?
—Senzillament, de las guerras sostingudas per Catalunya contra l' ominosa tirania de Felip IV y la privansa desastrosa del Comte Duch de Olivares.

Materiais preciosos per D. Antón, que ha sigut sempre aficionat á estudiar y descriure un dels períodes mes tristos de la historia patria, ó sigui la deca lencia de la Casa de Austria.

No dupto que quan en Morlesin li fassi present de aquest regal, 'l Mónstruo se sentirá connotut fins á lo mes fondo del ánima, y es de creure que tant bon punt obri aquells llibres s' olvidará de tot, dels soldats que moren á Cuba, dels que s' embarcan camí de Filipinas; de 'n Weyler y de 'n Blanco; de las trastadas continuas que 'ns jugan los Estats Units y del aislamiento en que 'ns trobem dintre del món; de las dificultats que porta involucradas la busca de diners á tota costa, y de las bandadas de corps que alajant se cerneixen sobre las últimas despullas de la desventurada Espanya.

Fins avuy qu' estém atravessant un periodo angustió, prenyat de dificultats y de perills, en Cánovas no sab sastreres á sas aficions predilectas.

Totas las decadencias l' encantan.
Per aixó estudia la de mitjans del sigle XVII y efectúa la de últims del sigle XIX. Escriu un obra histórica y 'n realisa una de actualitat completament análoga á aquella.

Vol passar á la posteritat y logrará passarhi, encare que haja de ser en companyia del seu indispensable Morlesin.

P. DEL O.

RELIGIOSAS

Es punt de religió lo separarnos del egoisme que 'ns corseca 'l cor,

y l' home religiós, sols á Deu prega, perquè li dongui sort.

Quan veig aquells que á un baix preu s' han fet ríchs, ma fé 's desploma.
¿Cóm religiosos se 'ls veu no tement lo llamp de Deu y sí lo progrés del home?

La campana del temple toca l' Angelus, es l' hora de resar.
Lo rey y 'l pobre á Deu sa oració elevan per sa prosperitat.
La campana ha deixat de tocar l' Angelus. Tothom á descansar.
Lo rey en son llit regi d' or y sedas, lo pobre en un mal jas!

Las llágrimas que llenca per la miseria l' home diu que Deu per honorarlas en ríchs brillants transforma. Y així que brillants quedan, la vanitat fastuosa ab l' or los acapara y el orgull los condona. Es dir que aquí en la terra las llágrimas dels pobres son los brillants que ostentan diademas y coronas.

—¿Per qué Deu aixís deixa ostentar la seva obra sens castigá á eixas testas que l' orgull atresoran? Perque prou castíchs tenen, aquells que així s' adornan ¡ab llágrimas dels débils!
¡ab llágrimas dels pobres!

V. Cots Samón.



—¿S' haja manat sumariar al enginer que dirigí la desgraciada varadura del Princesa de Asturias, francament, no ho trobo just.

Si s' empapela á un enginyer per haverse encallat un barco, qu' es lo que no haurá de ferse ab un ministre com en Beranger, que fa ja la mar d' anys que té encallada á tota la marina espanyola.

—Aquí van posarme la crisma, y aquí me la rompo.

L' altre dia un feligrés va anarse á suicidar dintre de la Catedral.

Y dich qu' era un feligrés, perquè aixó de anarse á matar dintre de un temple católich, únicament se li pot ocorre á qui tingui molt arreladas las creencias.

L' infelis va realisar la seva tétrica hassanya al peu mateix de la capella baptisteri, com si hagués volgut dir:

—Aquí van posarme la crisma, y aquí me la rompo.

Un arbre corpulent del Passeig de Gracia, davant del Jardí espanyol, va caure á terra tot de un plegat produhint un gran estrépit.

Segons sembla, á pesar de la seva pompa tenia las arrels podridas.
D. Anton, ja cal que prengui exemple de aquest arbre. Vosté també las hi té.

Lo número dels capitáns generals que pot haverhi á Espanya, está complet de sobra.

Y no obstant hi ha qui demana qu' s' concedeixi 'l tercer entorxat al general Azcárraga, per l' activitat y la diligencia de que ha fet gala al enviar á Cuba, en molt poch temps, la friolera de 200,000 homes.

—¿Son tan rellevants los mérits contrets pel general Azcárraga que mereixin aquesta suprema distinció?

Donchs que se li dongui; pero sense aumentar de cap manera 'l número dels capitáns generals, que segons la llei, ha de tenir l' exercit espanyol.

Aquest problema que á primera vista sembla insoluble, s' pot resoldre ab la major facilitat del mon.

—S' ha de donar un entorxat á qui l' ha merescut? Donchs que s' retiri del Capitá general que l' ha deixat de mereixer.

Aixís donchs, tractantse del cas present, s' hauria de dir:

—D. Arseni: estiri 'l bras que li descusirém.

Y si D. Arseni 's mostrés massa ressentit, l' única ventatja que podria concedirseli fora que s' ho fes á palletas ab lo general López Domínguez.

Diu en Sagasta que té gran confiança en las energías de la nació que son inagotables.

La llástima es que l'efecte de aquestas energías está completament neutralizat.

Si las energías de la nació son inagotables, inagotables son també la barra, l'tupé y la impericia dels governants.

¡Y pota!—com diuhen e's castellans.

«Desde la guerra de la Independencia no havia a través Espanya una situació tan grave com l'actual.»

Aixís ho ha dit en Cánovas ab aquella boca que no ha tingut aturador pera demanar al país los majors sacrificis.

Y no obstant, jo crech que l'Mónstruo s'equivoca no apreciand degudament tota la gravetat de las actuals circumstancies.

Perque en temps de la guerra de la Independencia hi havia un poble plé de fé, viril y enérgich, capás de fer impossibles. Y avuy al poble espanyol l'han enervat y 'ls grans sacrificis que se li exigeixen mes sembla que 'ls fassi un automata que un ser conscient y lliure.

Un'altra diferencia essencial:

En temps de la invasió napoleónica, Espanya tenia las Corts de Cádiz, y avuy tenim en cambi las Corts de Morlesin.

L'ex-Terso se'n va per la boca qu' es una llástima.

Cada vegada que té la fortuna de rebre la visita de un periodista, aprofita l'ocasió de dirli lo que pensa, lo que sent, lo que s'proposa.

Pensa que l'Espanya va mal... y sobre aquest punt particular tothom opina lo mateix.

Sent qu' ell aviat ho arreglará tot... y en aquest particular no hi ha ningú que no recordi la manera que tenia de arreglar las cosas, quan llensava las sevas horas desenfadadas á la montanya, posantse á la mateixa altura dels actuals mambissos.

Y's proposa estarse quiet, mentres Espanya corri tants perills.

Es lo millor que pot fer ara y sempre, si no vol rebre dugas cosas.

Disgustos y pallissas.

Continuan á Turquia las matansas de cristians.

Y Europa permaneix contemplant tranquilament l'horrendo espectacle, sense que se li ocorri dirli al Sul-tán:

—Deixa estar la mitja-luna ab que trinxa als cristians, ó á tú y á la mitja-luna vos envió al botavant.

¡Y encare del govern turch continuarán dihentne la sublime puerta!

¡Sublime!...

Mes propi sería dirne la Porta de la Carnicería!

¡Qui dimoni s'haurá trencat la cama?

Pregunto aixó al enterarme de que l'Audiencia Provincial de Tarragona ha admés la querella presentada contra l'Sr. Vallejo, jutje que siguié de Tortosa, per haver proclamat indogudament á n' en Tort y Martorell, diputat pel Vendrell, al presidir la Junta d'escrutini.

De manera que aixó vol dir...

No s'entusiasmin massa depressa, que de l'admissió de una querella á la pronunciació de una sentencia condemnatoria, hi ha molt camp per corre.

¿Y á la justicia prender? vaya que no puede ser!

L'esperit li decau, sent un gran defalliment de forsas, los brassos li van penjim-penjám, la seva mateixa conciencia li está dihent:—Cá! no vas ni pots anar.

Y en aquests moments es quan se fa donar los bombos mes insensats pel Figaro de París y altres periódichs que únicament aplaudeixen quan se 'ls paga á tant la ratlla.

Y ara una anécdota.

Un día una cantant qu'estava molt impresionada, al donar la primera nota va etjegar un gall esgarrifós; tan esgarrifós sería que al sentirlo ella mateixa va caure desmayada.

Y la claque del teatro vinga aplaudir desafortadament.

Quan després se 'ls preguntá perque ho havían fet, respongueren:

—No per lo mal que canta, sino per lo bé que's desmaya.

¡Trista sort la nostra!

Un home fatal ens está portant al abisme al eco estrepitós y ridicul dels elogis de la premsa estrangera mercenaria.

Si estava escrit que havíam de caure, esperavam ferho heróicament al espinguet de la trompeta épica, y se 'ns fa morir de la manera mes grotesca al só de un desconcert de bombos desafinats.

D. Antón s'anoyora.

Suspira per en Romero Robledo, vol á n' en Romero Robledo al seu costat, y no passa per menos que per concedir de nou una cartera á n' en Romero Robledo.

Ab aixó se li esbalota 'l galliner; pero tant se val: ell no passa per menos sino perque li portin desseguida al ex-pollastre de Antequera.

En Cánovas demostra que no es de distint condició que 'ls malalts de gravetat, que quan se senten morir demanan sempre que 'ls hi portin als seus amichs.

Qui mes ha contribuít á arreglar la qüestió de la prórroga de las concessions ferro-viarias, es precisament qui ab mes energia en un principi s'hi oposava.

En Montero Rios.

L'home de las virtuts romanas, com li deyan un temps.

Pero que en lo successiu se li haurá de dir: L'home de las virtuts... romanosos!

QÜENTOS

A un tipo molt escandalós y al mateix temps molt cobart, al mitj de una disputa, de la plantofada que van plantarli li varen fer saltar dos dents.

—¡Ah!—exclamava—no sab aquest ximple lo que ha fet... Jo li faré pagar molt car.

—¿Qué pensas fer?—li preguntava un amich.

—Denunciarlo.

—¿Al Tribunal?

—No, ca, no estich per gastos. Lo denunciaré á l'Administració económica, perque li posin contribució com á dentista.

Un ex-borratxo deya que qui l'havía corretjít del seu vici predilecte era l'horror á la sogra.

—Figures—afejia—que cada vegada que m'encalabrínava, 'n vega dugas!...



A L'INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª KARADA.—Ca-mi-lo.
- 2.ª ANAGRAMA.—Paula—Palau.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Desde casa á Sans un pas.

Han endavinat las 3 solucions los ciutadans Martinet, J. Píera, Nicodemus, Un burot de la Bomba y Pau Respall; n' han endavinadas 2 Un Berlínés, M. C. C. y Tiquitrach, y una no més, J. Sanfeliu y Fill de Tona.



KARADA

Si prens un tall d'una-dos que dos-tres no cabi á l'olla mitja butifarra negra (Dos mitja! valdrá mes tota) pernil, arrós y fideus quarta tersa vols tapioca, prima be alguns macarrons, y sino pasta de moda sigrons y poqueta col, no faltant bona pilota, dos tercera t'asseguro que al instant, ab poca estona, en qualsevolga total podrás fer sabrosa sopa.

TRENCA-CLOSCAS

D.ª MANUELA VILIA
VILOVI.

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo títol de un sainete catalá y 'l nom del seu autor.

ACENTÍGRAFO

A dins d'una catedral me digné lo noy de 'n Bot que veje quatre total bebentse de dins de un got 'l oli de tot.

CONVERSA

—Ahont vau aná ahí vespre?
—Vam aná á veure La Verbena de la Paloma.

—¿Ab qui, ab la Pepeta?

—No; ab lo que te hi dit primé.

UN QUE 'N TRAGINA.

GEROGLÍFICH

D A M
O O O
N E
T
N E N
L O O
G O O
O O O

PAU PICATALONS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Sauri, Tafoy, J. Samoc y Sévir, S. Roch, Nas de Patata, J. Aubert, A. Font, Un ex-mistaire, Ramell d'Ortigas, J. Martorell, J. Robert P., L. Busquet R., M. Amat, J. Malagruva, E. Bosch y Viola, C. Allénog A., Ll. S. Pernil, M. S. de la Orta, Chelin, J. Tarinas, J. Geremias, C. de Alfonso, T., Arcadi Priu, Galan per tot. M. C. Vilamasara, Atacador de Vilafranca, Pep Trenyiaa, B. Elias, M. Prieto, J. Rocavert, Andreu Serra, Americanó Pobre, Gall Crisostomament y J. Salom:—Lo que envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans Perico Tenerife, Antón del Singlot, J. M. Roig, Nerbimberata, J. Casanova Ventura, Fidel Deifi, Gounella poetich, R. Muntané, Geroni Bet, J. Costa y Pomés, Sanch de Cargol, Antonet del Vendrell, J. C. Vila, Andreuhet dels Conills, Arturo d'Aragó, Victor Serras, R. Tor Sarson, Escola Vilafranchi, Tap de Suro, Un arrossaire-vilafranchi, J. S. P. de Vilafranca, J. Totosaus, Gera de Vilafranca, Jumera, J. B. M., Guadalupe Clatells, Amich dels Aucells, y P. Roig X.:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudad E. Martí Gíol: L'article stá molt bé—Jep de l'Ar-ra: La composició es fluixeta.—F. G. (Catella): Va fer tart.—A. Ferreras A.: En la poesia hi ha algunas condicions, pero resulta algo desigual.—F. Carreras: L'assumpto es vulgar y la forma en qu' está escrit molt pedestre.—C. Mas y Jornet: ¿No podria enviarne un'altra que anés millor?—T. Casto: En efecte, no es or totlo que llui; apliqueo als versos que 'ns envia.—Justo Liberal: No'l acabem d'entendre.—Aicé: No 'ns fa 'l pes.—J. X. P.: S'aprofitaran y gracias.—J. Pujadas Truch: Idem idem.—J. Mallol: Lo mateix li dihém.—J. C. Montané: Es fluixet.—J. M. Bernis: Algo hi anirà: no podem dirli en aquest moment si tenim l'altra composició.—Cantor de Catalunya: Hi ha moltes incorreccions.—V. Andrés: Va bé; pero haurá de corretjir un vers: mesos e ingressos no riman.—S. del Palau: Gracias per l'envio: está bé.—Austias March: Idem.—Lluís C. Salvador: Idem.—A. Busquets Punset: La seva composició floreja massa. ¿Per que no n' envia un'altra de més apropiada?—A. de Vallors: No 'ns agrada prou.—P. Llaferia: Son incorrectes y massa pretenciosas.—I. Istacho: Anirà millor pel de LA CAMPANA que pel de la Esquilla: envihin un'altra.—S. Borrut Solé: Mirarem de aprofitarla.—V. Padros Vidal: Idem.—J. Almacellas: Los seus versos careixen d'exponenteitat, y ademés son incorrectes.—C. G. Redembach: No 'ns veyém capassos de aprofitar res.—J. Camprubi N.: L'article no té amenitat y 'ls conceptes ab tot y voler ser flo-ófichs son vulgars de sobra.—Lluís Via: Moltes condicions respandeixen en la composició; si estés mes condensada lluhiria mes.—Simon de Mantua: Bonica composició per ser llegida entre amichs; pero no per publicarse.—J. Pont y Espasa: Rebuda la composició duplicada: procurarem complaure'l.—J. Grané Juliá: va bé.—J. Carcasso: Idem.—F. Cana: Idem.—J. Alamaliv: No está mal; pero estaria millor una mica mes condensat.—F. Llenas: Rebuda la composició: va bé.—E. Bantús P.: L'article es manso y 'ls versos no van.—J. Torné: No 'ns acaba de fé 'l pes.—E. C.: Lo mateix li dihém.—Pep Batalla: Veurem de aprofitarlo.—P. Vidal: Gracias per l'article: 'l publicarem.

LA TORNADA DEL PRESIDENT CARRILAYRE



¡Ja está fet!... ¡A distribuirlos!...

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj. 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

COM ELS QUE 'S PASSEJAN PER LA RAMBLA

ANUNCIS A LA INGLESA (per J. LLUIS PELLICER.)



—No s'hi amohini D. Antón: arreglat aixó del empréstit, la botiga marxará mentres duri.